

LÁZNĚ 25. 11. 2015

Luhačovické prameny - Aloiska

Na území Luhačovic vyvěrají přírodní minerální vody hydrogen-uhličitano-chlorido-sodného typu, které mají vysoký podíl volného oxidu uhličitého. Z...

Aloiska patří k nejstarším minerálním luhačovickým pramenům. Vyvěrá v parku nad Bílou čtvrtí o 30 m výše než ostatní prameny. Původně dřevěná studánka byla známa jako *Luisin pramen*, *Lesní pramen* nebo také *Pramen v hoře*. K pitné léčbě se používal od roku 1821. V roce 1830 byl luhačovický pramen řádně zachycen a dostal své nynější jméno Aloiska, o 33 let později byl vystavěn stávající pavilon. Aloisky se užívá k pitné léčbě, především při onemocnění zažívacích orgánů, ale i k inhalacím. Má zvýšený obsah jodu, železa, kyseliny borité a některých stopových prvků. Průměrná vydatnost pramene je jen 3 l/min.

Luhačovické prameny

Na území Luhačovic vyvěrají přírodní minerální vody hydrogen-uhličitano-chlorido-sodného typu, které mají vysoký podíl volného oxidu uhličitého. Z aniontů obsahují z 99% hydrogen-uhličitany a chloridy, z kationtů 80 - 90% tvoří sodík, dále draslík a vápník. Některé z těchto minerálek obsahují ve větší míře **jod, jiné brom, fluor, železo, lithium a baryum**, všechny pak **kyselinu boritou a křemičitou**. Objevují se v nich i četné stopové prvky.

Luhačovické prameny jsou alkalické a studené. Teplota všech pramenů se pohybuje mezi 10 - 15 °C. Nejstarším druhem léčebného použití minerálních vod je pitná kúra, která spolu s inhalacemi tvoří základ lázeňské léčby v lázních Luhačovice. K pitné léčbě, inhalacím, ke kloktání a proplachům

nosu se používá 5 minerálních pramenů - **Vincentka, Aloiska, Ottovka, pramen Dr. Šťastného a nejnovější pramen sv. Josefa**. Zbylé minerální prameny se využívají k léčebným koupelím.

Charakteristika luhačovického pramene Aloiska

Aloiska patří k nejstarším luhačovickým pramenům. Užívá se hlavně k pitné kúře, především u onemocnění trávicích cest a při cukrovce, je možné ji použít i k inhalacím u onemocnění dýchacích cest. Aloiska je **minerální voda** se zvýšeným obsahem jodu, železa, kyseliny borité a některých stopových prvků.

Nejdříve to byla jen studánka, později kamenná jímka, nad níž byl vybudován dřevěný pavilon. Větší zásah do jímání byl proveden v r. 1904, další v letech 1929 – 30, kdy vydatnost pramene začala klesat. Starý pramen byl zrušen, znovu zachycen ve studni o hloubce 14,4 m a **přejmenován na Aloisku**. Současný dřevěný pavilon nad pramenem pochází z roku 1963.